

Scrisoare către cititor *

Adrian Erbiceanu

Pe fiecare filă a cărții care-o scriu
Las sufletu-mi să cearnă tăcere și pustiu;
În fiecare urmă, pe drumul ce-l străbat,
Se-așează praful vremii, precum un greu lăcat.
E-n toate-o-nlănțuire ce-ncerc să o dezleg
Când vremea se încoardă și mă cuprinde-ntreg
Și nu-mi lasă răgazul cu mintea să m-adun,
De parc-ar vrea să spună ce n-aș voi să spun.

Dar nu știu cum se-ntâmplă, căci nu mi-e-n obicei
Să mă așez la masă când bate ora trei
Rând după rând să-nșirui, de nu mă pot opri
Decât târziu, când noaptea s-a prefăcut în zi;
Când gândurile toate, captate într-un mit,
La pragul dimineții mi s-au orânduit
Și s-au lăsat să cadă - din greu, către mai greu -
Pe tot ce mă-nconjoară. Și pe trecutul meu.

Văd umbre ce se-adună, pierdute, fără glas.
Să fie oare viața, atât cât mi-a rămas?
Că nu mai știu din suflet ce neguri să discern,
Ce adevăr mi-e cale, cât drumui prin infern
Și lumii în ce rosturi înalte m-am deschis
Cum visul către viață și viața către vis.
Că-n cele ce urmează e-atâta adevăr -
Încât de-ar fi cu forța de el să mă dezbăr -
N-aș mai avea din mine nimic să mai aleg
Când umbrele m-or prinde și cotropi întreg.

Trecut prin ani de pâclă - orânduiți cețos -
Ca viforul ce bate și te pătrunde-n os,
Natalele meleaguri le-am străbătut avid
Cercând a înțelege ce pot; și să decid
De am sau nu putere să le așez la rând
Pe foaia ce stă gata să ardă, fumegând...

Bat clipele din aripi, torcând în jurul lor
Un iureș, ca o horă în ritm absorbitor,
Ce mă ridică-n trepte, din ce în ce mai sus...
C-atâtea se cer spuse și încă nu s-au spus.
Îmi fac doar datoria, acuma, când descind,
Cercând povestea vieții în pagini s-o cuprind,
Cu gândul că, la vremea când anii ne-or cerni,

POEZII ONLINE

Ne-om depăna aleanul - poveste - la copii...
Iar ei purtând lumina - cuvânt, după cuvânt -
Vor da de-o umbră caldă. Și-o urmă pe pământ...

* (Poezie de deschidere a volumului Divina Tragedie, Edit. Tribuna, Sibiu, 2004)